

TO ΘAYMA

π. Χριστόδουλος Μπίδας

Τό θαῦμα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ
ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἐν πλω

© π. Χριστόδουλος Μπίδας
καί Έκδόσεις Έν πλῶ
Κολοκοτρώνη 49, Άθήνα 105 60
Τηλ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Φωτογραφία έξωφύλλου:
π. Χριστόδουλος Μπίδας

Ά έκδοση: Όκτώβριος 2019

ISBN: 978-960-619-052-0

Ἀφιερωμένο σέ ὅσους σέ πείσμα τῶν καιρῶν
ὑπομένουν ἀκόμα κι ἐπιμένουν
νά ξεπερνᾶ ἡ ἀγάπη τους τά ὅρια τῆς καρδιᾶς τους
γιά νά τυλίξει τόν κόσμο σάν διάφανο στέφανο.

Μέ ιδιαίτερες εὐχαριστίες στήν Δέσποινα,
τήν Εἰρήνη καί τήν Ἀναστασία.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χειμώνας 2015	11
Τά χρόνια μιᾶς λυπημένης ἀδωότητας	17
Ὁ ζυγός τῆς δουλείας	31
Ἔρχεται ἡ στιγμή γιά ν' ἀποφασίσεις μέ ποιούς θά πᾶς καί ποιούς θ' ἀφήσεις	41
Ἄνοιξη 2016	53
Ἐμπρός, τῆς γῆς οἱ κολασμένοι... ..	61
Ἀρχίστε τήν ἐπανάσταση χωρίς ἐμένα	77
Πάντα ματαιότης τά ἀνθρώπινα	87
Καλοκαίρι 2016	99
Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ μοναξιά μέ μόνιμη νοικάρισσα τήν πλήξη	105
Γιά νά ζήσει ὁ κόσμος	117
Χαιρετίσματα στόν οὐρανό	133
Αὐγουστος 2016	143

Ποῦ πῆγαν οἱ λέξεις;	149
Δεύτερη ζωή δέν ἔχει	153
Τῆς Μεταπολίτευσης καημένη γενιά... ..	167
Φθινόπωρο 2016	181
Ὅλα τά χρόνια πού ἔλειπα, ξέρεις, γιά σένα γύριζα	189
Ἄλλη Χαρά δέν εἶναι πιά μεγάλη ἀπ' τή χαρά πού δίνεις	199
Χειμώνας 2017	217
Ἄς γίνει τό δέλημά Σου	225
Χαρμολύπη	235
Καλοκαίρι 2019	245
Ἕστερόγραφο	253

Χειμώνας 2015

ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΕΔΩ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΚΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ πλουσιοπάροχα τό φαντασμαγορικό του θέαμα. Τά σύννεφα τρέχουν μέ μεγάλη ταχύτητα κι ό βοριάς παίζει τίς μουσικές του, καθώς σφυρίγματα και βουητά ακούγονται ανάμεσα στους τοίχους του παλιοῦ κτηρίου. Τά κύματα σκᾶνε μέ μεγάλη δύναμη στά βράχια, ή θάλασσα ἀγριεύει και σκοτεινιάζει και μετά από λίγες μέρες όλα καλοσυνεύουν και μοιάζουν νά προμηνύουν τήν άνοιξη. Ὑστερα πάλι από τήν άρχή.

Ἐπιασα σήμερα νά γράφω τό μυθιστόρημά μου μετά από καιρό· τίς προηγούμενες μέρες εἶχα σταματήσει γιατί ἤμουν ἀδιάθετος. Γράφω βιαστικά, σφίγγω τό στυλό, τό μεσαῖο δάχτυλο πονᾷ, ἔχει ἤδη τραυματιστεῖ από τήν πίεση. Ἀναλογίζομαι πώς τά περισσότερα σπουδαῖα ἔργα τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας γράφτηκαν μέ τό χέρι, πάμπολλες σελίδες σκίστηκαν, ἔγιναν ἑκατοντάδες μουντζούρες

μέχρι να ολοκληρωθεῖ κάθε βιβλίο, ἐνῶ σήμερα μέ τήν τεχνολογία ὅλα γίνονται μέ μεγάλη εὐκολία.

Στήν ἐφηβεία μου ἔγραφα πεζά καί ποιήματα σέ μιὰ ἀπεγνωσμένη ἀπόπειρα νά ἐκφράσω τήν ὀδύνη μου κι ἴσως νά πιστέψω πώς μπορῶ νά γίνω κι ἐγώ συγγραφέας, ὅπως ἐκεῖνοι πού μέ ταξίδευαν τίς νύχτες, ὅταν ὅλοι στό σπίτι εἶχαν κοιμηθεῖ. Καμύ, Κάφκα, Ντοστογιέφσκι, Οὐγκώ καί πολλοί ἀκόμα συντρόφευαν καί παρηγοροῦσαν τήν δλίψη μου, ὅσο, βέβαια, μπορούσα νά κατανοήσω τότε τό πνεῦμα τους. Γέμιζα τετράδια, ξέδινα τόν θυμό μου, ἔγραφα κι ἔσχιζα σελίδες, μέχρι νά παραδεχτῶ πώς δέν δά γίνω ποτέ ἀντάξιος των ἰνδαλμάτων μου καί νά τά παρατήσω. Ὕστερα ἦρθε ἡ ἐποχή τῶν ὑπολογιστῶν, σπάνια ἔπιανα στυλό, μόνο γιά νά βάλω καμιά ὑπογραφή.

Ἐδῶ, στό μοναστηράκι τοῦ Ἁη-Νικόλα, ἔτσι τό ἀποκαλοῦν οἱ ντόπιοι, ὁ παπα-Ἰωακείμ ἔχει ἐπιλέξει νά ζεῖ δίχως ἠλεκτρικό ρεῦμα κι ἔτσι δέν μπορῶ νά χρησιμοποιήσω ὑπολογιστή, μά, γιά νά πῶ τήν ἀλήθεια, μ' ἀρέσει κιόλας, ἀπεξαρτήθηκα ἀπό τό διαδίκτυο καί τίς παρενέργειές του. Πιό πρὶν νόμιζα πώς δέν ὑπάρχει πρόβλημα ἀφοῦ δέν μοῦ στερεῖ τό διάβασμα, μά τώρα βλέπω πώς τό μυαλό καθάρισε καί μένει χρόνος γιά στοχασμό καί ἡσυχία.

Τόν πρωτογνώρισα στά ἐβδομηῆντα τρία του χρόνια καί μέ γοήτευσε ἀμέσως ἡ εἰρήνη στό βλέμμα του, ἡ σοφία πού φανέρωνε ὁ λόγος του. Δέν δύμιζε καθόλου τόν μέσο δρασκευτικό ἄνθρωπο, ὁ διάλογος μαζί του ἔρρεε ἀβίαστα, μοῦ προξενοῦσαν χαρά κι ἐλπίδα ὅσα ἔλεγε, δέν μοῦ

σήκωσε ποτέ τό δάχτυλο, δέν μοῦ ἔκανε κήρυγμα, ἀναπαύτηκε ἡ ψυχὴ μου.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια μέχρι νά ξαναχτυπήσω τήν παμπάλαιη δίφυλλη πόρτα, πού ἦταν θωρακισμένη μέ χοντρές σιδερένιες λάμες γιά νά ἀντέχει τά τσεκούρια τῶν πειρατῶν. Πόσα ἄραγε χτυπήματα νά εἶχαν ἀκουστῆ πάνω της στά διακόσια χρόνια τούτου τοῦ καstroμονάστηρου; Πόσους ἄραγε ἀπελπισμένους σάν κι ἐμένα δά ὑποδέχτηκε ὁ μικρός λιθόστρωτος περίβολος μέ τό ψηλό τεῖχος πού ὀρθώνεται μπροστά στό Αἰγαῖο καλοκαδισμένο πάνω στόν μεγάλο βράχο;

Ἄνοιξε ὕστερα ἀπό ἀρκετή ὥρα, στήν ἀρχή νόμισα πώς ἔλειπε, ἀργότερα μοῦ εἶπε πώς ἦταν στό κελάκι του καί μετέφραξε, μά ἐγώ ἔμεινα καδισμένος ὑπομονετικά στό πέτρινο πεζούλι πού βρίσκεται πλάι στήν πύλη. Θά περίμενα ὅσες ὥρες χρειαζόταν, ἀκόμα καί μέρες, δέν εἶχα πουθενά ἄλλοῦ νά πάω πιά, ἄλλωστε εἶχαμε ἐπικοινωνήσει. Ὅταν ἐπιτέλους ἄνοιξε, μέ κοίταξε μέ ἐκεῖνα τά ὑγρά ἐκφραστικά μάτια πού ἔνωδες νά διαπερνοῦν τό προσωπεῖο σου καί νά βλέπουν βαδιά μέσα στήν ψυχὴ σου.

Στά μάτια του λές καί ζωγραφιζόταν ἡ εἰρήνη καί ἡ σοφία μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς. Γνώρισα πολλούς ἀνθρώπους στήν ζωὴ μου κι εἶδα πολλά βλέμματα πού σέ πλανεύουν, πού σέ μειώνουν, βλέμματα πού σέ σκοτώνουν. Ἀλλά τοῦτο τό βλέμμα μοῦ δημιούργησε ἐμπιστοσύνη καί μιᾶ αἴσθησι ἀσφάλειας, μαρτυροῦσε πώς ὁ αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἦταν πολύ ξεχωριστός.

«ἜΗρδες; Καλῶς τον, πέρασε», εἶπε καί ἄνοιξε διά-

πλατα τήν πόρτα. Δέν εἶχε ἀλλάξει καί πολύ, παρά τίς ρυτίδες πού χαράκωναν τό πρόσωπό του καί τό κορμί του πού καμπούριαζε πιά αἰσθητά. Τά μάτια του ἦταν ἀκόμα πιο γαλήνια ἀπό τήν τελευταία φορά, τότε πού στήν ἐρώτησή μου πῶς περνᾷ ὁ καιρός ἐδῶ, μοῦ εἶχε ἀπαντήσει: «Κοιτῶ τήν θάλασσα καί συνομιλῶ μέ τόν Θεό καί τόν ἑαυτό μου».

Μέ πέρασε στό κομψό ἀρχονταρίκι μέ τήν θολωτή μπαλκονόπορτα πού ἀγναντεύει τό πέλαγο καί μ' ἔβαλε νά καθίσω στό ξύλινο μπαλκόνι μέ τά μπλέ σιδερένια τραπεζάκια πού στό καθένα εἶχε ζωγραφίσει μιά διαφορετική παράσταση. Ὡσπου νά φέρει τό νερό καί τό νεραντζάκι πού φτιάχνει μόνος του γιά τούς ἐπισκέπτες, ἔνιωσα τά δάκρυα νά κατρακυλᾶνε ἄτακτα στά μάγουλά μου. Σκέφτηκα πῶς ἀπό τότε πού πρωτοκάδισα στήν μπλέ ψάδινη καρέκλα συνέβησαν στήν ζωή μου δυσάρεστες ἀνατροπές καί ἐπιπλέον μιά ἀρρώστια πού πασχίζει νά μέ ξεπαστρέψει.

«Τί νέα;», μέ ρώτησε χαμογελαστός καθώς τά μάτια του σκάναραν διαπεραστικά τήν ὑπαρξή μου.

Ἔχουν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα καί αἰσθάνομαι ἤδη «τό νόστιμον ἡμαρ» παρότι οἱ δυνάμεις μου δέν εἶναι στά καλύτερά τους. Εὐτυχῶς ὁ διευθυντής τοῦ Κέντρου Ὑγείας τοῦ νησιοῦ ἔρχεται συχνά ἐδῶ γιά νά κουβεντιάσει μέ τόν παπα-Ἰωακείμ – τρώγεται κι αὐτός μέ τά ὑπαρξιακά του ὅπως ἐγώ παλιά– καί μέ ἔχει ἀναλάβει γιά τά καλά, ἀκόμα καί σ' αὐτό τό θέμα ἔχω εὐλογία. Παρ'

ὅλη τὴν ἐξάντληση, οἱ μέρες περνοῦν εὐχάριστα ἀτέλειωτες συζητήσεις μέ τόν μοναχό, φροντίδα στους προσκυνητές τίς Κυριακές, ψάλσιμο στίς ἀκολουθίες, πάντα μέ τὴν συνοδεία τοῦ μινιμαλιστικοῦ ἤχου τῶν κυμάτων· συνομιλοῦν ἀδιάκοπα μέ τὰ βράχια κάτω ἀπό τό παλιό κτίσμα, πότε ἀπαλά, πότε ἔντονα, σάν δυό φίλοι πού μαλώνουν καί συνοδεύουν μέ τίς φωνές τους τὴν ψαλμωδία, καθὼς ἀντηχοῦν σέ ὅλη τὴν ἀνατολική πλευρά ὅπου βρίσκονται τὰ λιγιστά κελιά καί ὁ μικρός ναός.

Ζήτησα ἀπό τόν γέροντα νά μέ ἀφήσει νά κάνω δουλειές κι ἔτσι ἀνέλαβα τό πλύσιμο τῶν πιάτων καί, ὅσο τό ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις μου, τό καθάρισμα, ἐκεῖνος ἔχει μεράκια μέ τό μαγεῖρεμα. Μοῦ πρότεινε μάλιστα νά γράψω γιά νά μὴν κάδομαι ἀργός καί μέ τρῶνε οἱ σκέψεις κι ὁ φόβος τοῦ θανάτου, ἀλλά καί γιά νά πειστῶ πὼς ἡ ζωὴ μου δέν ἦταν ἄσκοπη, ὅτι ὅλα εἶχαν σημασία στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ μέχρι νά φτάσω ἐδῶ. Εἶχε ρωτήσῃ μέ τί θά μοῦ ἄρесе νά ἀσχοληθῶ κι ὅταν τοῦ εἶπα πὼς μέ τὰ χέρια μου λίγα ξέρω νά κάνω ἀλλά πὼς μοῦ ἀρέσει τό γράψιμο, μέ προέτρεψε νά ἀρχίσω καί μάλιστα μοῦ βρῆκε διπλό κίνητρο:

«Γράψε γιά νά ᾿σαι δημιουργικός ἀλλά καί γιά νά ἀναστοχαστεῖς καί νά κουβεντιάσουμε ὅσα πέρασες. Καί κάτι ἀκόμα! Γιά νά μὴν τό κάνεις σάν ἀγγαρεία καί νά τό δεῖς μερακλίδικα, σκέψου κι αὐτό: Γράψ' το σάν μυθιστόρημα. Ίσως κάποτε νά τό διαβάσει ὁ γιός σου!».

Ἔτσι ξεκίνησα νά ἐξιστορῶ τὴν ζωὴ μου, πού τὴν ταξίδεψα, ἀπό τὴν μέρα πού κατάλαβα τόν ἑαυτό μου μέχρι σήμερα, ἀναζητώντας τό θαῦμα!

Τά χρόνια μιᾶς λυπημένης ἀδωότητας

ΣΤΙΣ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΟΥ 1971, ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΝΗΛΙΚΕΣ ΜΑΖΙ Μ' ἕνα τσοῦρμο φωνακλάδικα παιδιά βρίσκονταν καθισμένοι μπροστά σε μιά ὀλοκαίνουργια τηλεόραση Uragya, πού μέ τήν βοήθεια μακριᾶς μπαλαντέζας εἶχε τοποθετηθεῖ στήν πίσω αὐλή μιᾶς μικρῆς μονοκατοικίας στήν Νέα Φιλαδέλφεια. Στριμωγμένοι σέ καρέκλες, σέ σκαμνιά κι ἄλλοι ὀκλαδόν στό τσιμεντένιο πάτωμα πλάι στά παρτέρια μέ τίς τριανταφυλλίες, παρακολουθοῦσαν μέ κομμένη τήν ανάσα τόν ἀγώνα μεταξύ Παναθηναϊκοῦ καί ἹΑγιαξ πού παιζόταν ἐκεῖνη τήν ὥρα στό Γουέμπλεϋ.

Ὁ κύριος Κώστας φοροῦσε ἕνα ἄσπρο πεντακάδαρο φανελάκι καί σκούπιζε κάθε τόσο τόν ἰδρώτα στό φαλακρό του κεφάλι μ' ἕνα μαντήλι, καθισμένος μιά ανάσα ἀπό τήν συσκευή.

«Σάν νά εἶσαι μέσα στό γήπεδο», ἔλεγε κάθε τόσο ἐκστασιασμένος μέ τό καινούργιο του ἀπόκτημα καί σχο-